

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Tos/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118011495
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8118011495.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12.12.2018, v trestnej veci odsúdeného E. D. pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., v konaní o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4Nt 26/18 zo dňa 10.08.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného E. D..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 413 ods. 2 Tr. por. a contrario žiadosť odsúdeného E. D., nar. XX.XX.XXXX o upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T 57/15 zo dňa 08.06.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To 43/2017 zo dňa 17.01.2018 vo výmere 6 rokov zamietol.

Proti tomuto uzneseniu, v zákonom stanovenej lehote, podal odsúdený sťažnosť. V písomných dôvodoch podanej sťažnosti vyjadril názor, že súd prvého stupňa, a to už Okresný súd Bardejov, na ktorý pôvodne podal žiadosť o upustenie od výkonu trestu, mal rozhodnúť v lehote 60 dní s tým, že podľa jeho názoru ide o lehotu prepadnú a pokiaľ súd prvého stupňa o jeho žiadosti v tejto lehote nerozhodol, znamená to, že jej vyhovel a uplynutím spomínaných 60 dní mal byť prepustený na slobodu. Obdobné, podľa jeho názoru, platí aj napríklad pre väzobné konanie, či podmienené prepustenie. Vyčítal preto súdu prvého stupňa prietahy v jeho konaní a zároveň v postupe tak Okresného súdu Bardejov, ako aj Okresného súdu Prešov videl svojvôľu v tom, že tieto súdy postupovali podľa ust. § 413 ods. 2 Tr. por. bezdôvodne, svojvoľne, pretože jeho návrh takýmto postupom prekročili. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd podľa jeho názoru zmätočné a nezákonné rozhodnutie sp. zn. 4Nt 26/18 zrušil, zaoberal sa jeho podaním doručeným ešte Okresnému súdu Bardejov dňa 13.06.2018 a prihliadal na uplynutie prepadných lehôt v prejednávanej veci.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce, a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia správne konštatoval, že dňa 29.03.2018 bola Okresnému súdu Bardejov doručená žiadosť odsúdeného E. D. o vytýčenie verejného zasadnutia vo veci upustenia od zvyšku trestu s tým, že dôvody svojej žiadosti uvedie na verejnom zasadnutí, pričom dňa 02.08.2018 bola uvedená žiadosť postúpená Okresnému súdu Prešov spolu s pripojeným spisom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T 57/2015.

Prvostupňový súd správne poukázal na znenie § 413 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého súd môže upustiť od výkonu trestu odňatia slobody alebo jeho zvyšku, ak zistí, že odsúdený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu alebo nevyliciteľnú duševnú chorobu.

Súd prvého stupňa taktiež správne poukázal na tú skutočnosť, že odsúdený bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/57/2015 (ide len o chybu v písaní a správne má byť 2T/57/2005) zo dňa 08.06.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/43/2017 zo 17.01.2018 zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením pre jeho výkon do I. NVS s tým, že spomínaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.01.2018.

Rovnako tak je správne aj konštatovanie prvostupňového súdu, že žiadosti odsúdeného o upustenie od výkonu trestu nie je možné vyhovieť, pretože ani zo žiadosti odsúdeného, ale ani z obsahu spisu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že odsúdený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu alebo nevyliciteľnú duševnú chorobu, zistenie ktorých je nevyhnutným predpokladom pre aplikáciu vyššie citovaného ustanovenia. Nezistiac teda žiadne dôvody pre upustenie od výkonu trestu súd prvého stupňa postupoval správne, keď žiadosť odsúdeného zamietol.

Pokiaľ sa odsúdený domáhal, aby toto jeho podanie bolo prejednané na verejnom zasadnutí, k tomu krajský súd uvádza, že podľa § 291 Tr. por. na verejnom zasadnutí rozhoduje súd, ak to zákon výslovne ustanovuje. Vzhľadom na to, že trestný priadok vo svojom ustanovení §-u 413 ods. 2 Tr. por. výslovne nestanovuje, že o upustení od výkonu trestu odňatia slobody sa rozhoduje na verejnom zasadnutí, nebol dôvod verejné zasadnutie na prejednanie podania odsúdeného nariadiť, zvlášť za situácie, keď ani z podania odsúdeného, ale ani z obsahu spisu potreba rozhodovania o upustení od výkonu trestu nevyplývala.

Odsúdený svoje podanie doručené Okresnému súdu Bardejov dňa 29.03.2018 označil ako žiadosť o vytýčenie verejného zasadnutia vo veci upustenia od zvyšku trestu. Vzhľadom na to, že z označenia spomínaného podania, ale ani z jeho dôvodov nevyplýva, žeby sa odsúdený dožadoval postupu podľa iného zákonného ustanovenia, postupoval súd prvého stupňa správne, keď pristúpil práve k aplikácii ustanovenia Trestného poriadku upravujúceho upustenie od zvyšku trestu.

Z ust. § 413 Tr. por. nijakým spôsobom nevyplýva, že by súd bol povinný rozhodnúť o žiadosti odsúdeného o upustenie od výkonu trestu v lehote 60 dní, preto nerozhodnutie súdu prvého stupňa v spomínanej lehote od doručenia podania odsúdeného Okresnému súdu Bardejov dňa 29.03.2018 nemá za následok vyhovieť jeho žiadosti a potrebu jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Navyše pokiaľ odsúdený v tomto smere poukazoval napríklad na rozhodovanie o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, kde lehota 60 dní na vybavenie návrhu na takýto postup je stanovená, k tomu je potrebné uviesť, že ani v tomto prípade Trestný poriadok s nedodržaním tejto lehoty sankciu požadovanú odsúdeným, teda prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, nespája a taktiež podľa už dlhodobo ustálenej súdnej praxe všeobecných súdov ani v prípade nedodržania spomínanej 60-dňovej lehoty na rozhodnutie o podmienčnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody nedochádza k prepusteniu navrhovateľa (odsúdeného) na slobodu.

Nedodržanie lehoty určenej na rozhodnutie má za následok prepustenie navrhovateľa na slobodu napríklad pri rozhodovaní o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby, avšak ust. § 76 ods. 3 Tr. por. takýto dôsledok s nedodržaním lehoty na rozhodnutie výslovne spája.

A pokiaľ odsúdený namietal prieťahy v konaní o jeho podnete, k tomu krajský súd uvádza, že:

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (Úst. zák. č. 460/1992 Zb.) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (obdobne napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 347/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05).

Účel označeného základného práva v trestnom konaní pred súdom možno definovať aj ako potrebu, aby stav právnej neistoty osoby obžalovanej z trestného činu, o vine ktorej má rozhodnúť súd, bol odstránený právoplatným súdnym rozhodnutím bez zbytočných prieťahov, resp. v primeranej lehote.

V konaní o návrhu na upustenie od výkonu trestu nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože nejde o rozhodovanie v merite veci (t. j. o vine sťažovateľa, resp. o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu) a o odstránenie stavu jeho právnej neistoty právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci samej (obdobne napr. I. ÚS 63/05, IV. ÚS 117/2011).

Takéto rozhodnutie (ktorého sa týka označené základné právo sťažovateľa) bolo totiž už vydané v pôvodnom trestnom konaní. Právna neistota sťažovateľa bola teda odstránená právoplatným rozhodnutím v pôvodnom trestnom konaní.

Preto s ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu neprichádza do úvahy kvalifikovanie postupu súdu prvého stupňa ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.